

НЕВЕРОЯТНО, НО ИСТИНА

Евангелист Р. В. Шамбах (R. W. Schambach)

Никога няма да забравя най-голямото чудо, на което съм станал свидетел и което започна с дарение. Това се случи при служението на брат А. А. Алън. Бях с този Божи човек около пет години през петдесетте ...

Една жена доведе детето си на нашата среща, което имаше двадесет и шест сериозни заболявания. Никога няма да забравя това, докато съм жив. Момчето се родило сляпо, глухо и нямо. И двете му ръце бяха осакатени и деформирани. Лактите му изпъкваха в малкия му корем; коленете му докосваха лактите. И двата му крака бяха осакатени и деформирани. Когато се е родил, лекарите казали, че момчето никога няма да доживее до първия си рожден ден, но те бяха сгрешили; той приближаваше вече четири годинки. Разбира се, състоянието му късаше сърцето на майка му. Тя идваше на срещите ни цялата седмица, а аз се тревожех за това момче. В тези кръстоносни походи карахме всеки човек с молитвена нужда да напише молитвена бележка и под ръководството на Святия Дух, ние се молихме за нуждите, за които Бог ни показваше да се молим.

Следващата неделя майка му дойде при мен и каза: „Брат Шамбах, останаха ми само двацет долара. Платих сметката за хотела и вечеряхме в ресторанта, идвахме на трите служби на ден и давах във всяко дарение. Всичките ни пари са изчерпани, а никой не се е молил за детето ми.“ Тя беше много разстроена и беше готова да се откаже и да си тръгне.

Казах ѝ "Госпожо, не мога да се извиня за водителството на Святия Дух. Знам, че трябва да си тръгнете тази вечер, но ако дойдете на служба и отново Святият Дух ни води в друга посока, и молитвената карта на сина ви не е изтеглена за молитва, аз лично ще заведа вашето дете при Божия човек да му положи ръце. Няма да останете разочаровани." Имах го предвид от сърце.

Тази нощ водих хвалението във вечерната служба. Тогава аз представих брат А. А. Алън и той изскочи на тази платформа и каза, „**Тази вечер ще съберем дарения на вяра**“. Никога не го бях чувал да използва този израз и видях как веждите на хората се повдигат в цялото събрание. Той продължи: „**Сега, ако не знаете какво имам предвид, когато казвам „дарение на вяра“, имам предвид да дадете нещо на Бог, което не можете да си позволите да дадете. Това е добра дефиниция, нали? Ако можеш да си го позволиш, няма вяра, свързана с него. Затова дайте Му нещо, което не можете да си позволите да дадете.**“

Веднага щом брат Алън каза това, видях майката на това момче да изкача от реда си на пътеката и да тича. Три хиляди души я наблюдаваха в онази панаирна зала в Бирмингам, докато тя хвърляше нещо в тази кофа за дарения.

Никога не бях виждал някой да бърза толкова, за да даде и, признавам, бях любопитен. Слязох от платформата, за да видя какво е дала. Знаеш ли какво видях в тази кофа? Двайсетдоларова банкнота.

Знаех, че това е всичко, което тя има. Беше ми го казала. Тя е шофирала от Ноксвил, Тенеси, до събирането ни в Бирмингам, Алабама. Тя не знаеше как ще се прибере или как ще нахрани себе си и детето си по пътя. Отидох зад платформата и плаках. Молех се: „Господи, опитвах се да науча тази жена на вярата цяла седмица. Но сега те моля да ми дадеш вяра като нейната!“

Брат Алън продължи и събра даренията и започна своята проповед. Но около петнадесет минути по-късно той спря и каза: „**Воден съм от Духа.**“

Казах си: „Ето отново тръгваме на поредното пътуване“. Ето как Бог го използва: той каза, че може да види това, което Святият Дух иска да му каже, все едно го гледа на телевизионен екран. Той го описваше така, както го вижда. Тази нощ той каза: „**Духът ме води в огромна бяла сграда. О, това е болница.**“ Разбира се, чувах подобни неща всяка вечер тъй като работех с брат Алън, така че седях равнодушен.

Тогава той каза: " **В болницата съм и няма съмнение в главата ми на къде се насочвам, защото чувам всички тези бебета да плачат. Това е родилно отделение. Виждам петима лекари около масата. Малко бебе се роди. Бебето се роди с дванадесет, не, шестнадесет, не, двадесет и шест болести.** "

Когато той каза това, започнаха да ме побиват тръпки нагоре и надолу по гръбначния стълб. Казах си: " О, Боже, тази вечер е вечерта на това дете! "

Брат Алън продължи: " **Двадесет и шест болести. Лекарите казаха, че никога няма да доживее да види първия си рожден ден, но това не е така. Това момче е почти на четири. Сега виждам майката да опакова куфар. Те тръгват на път. Друга дама е с нея. Детето е в количка. На задната седалка на стар Форд. Тя кара по магистралата. Виждам границата на Алабама с Тенеси. Този автомобил влиза в паркинга. Госпожо, вие сте тук тази вечер. Донесете ми това дете! Бог ще Ви даде двадесет и шест чудеса.** "

Тази жена дойде тичайки за втори път тази нощ. Тя сложи детето в обятията на брат Алън. Сkochих, за да заста на до него. Всички в публиката, 3 000 души, станаха. Брат Алън сигурно е искал да бъде сигурен че публиката ще се съгласи с вяра за чудото, защото той каза: „**Всички, затворете очи**“. Но си помислих: "Не и аз, господине. Аз ще гледам и ще се моля. Чакам това цяла седмица."

Езикът на това малко момче висеше от устата му цяла седмица. Първото нещо, което видях, докато брат Алън се молеше, беше, че езикът се прибра обратно в устата му като гумена лента. За първи път от четири години езикът на малкото момче беше в неговата уста. Видях два малки водовъртежи в

очите му, само млечен цвят. Не можеше да се разбере какъв е цветът на очите му, дали са сини или кафяви. Но по време на молитвата този водовъртеж престана и видях две чисто нови кафяви очи! Знаех, че Бог е отворил очите му и ако Бог отвори очите, знаех, че е отпушил и глухите му уши.

Тогава онези малки ръчички започнаха да щракат като парчета дърво; и за първи път те се изпънаха. Крачетата също започнаха да пукат като дърво. Изведнъж видях, че Бог оформя пръсти от краката на деформираните крачета толкова лесно, колкото детето прави нещо от пластелин. Тълпата ставаше дива докато наблюдаваше! Никога не съм виждал някой да вика и да се радва толкова много през целия си живот.

Видях това дете вдигнато на крака, и то започна да тича за първи път в живота си. Никога преди не беше виждало майка си, никога не бе казвало и дума, но то започна да тича на платформата, а аз тичах след него, за да го хвана. То скочи в прегръдките на майка си и го чух да казва първата си дума: „Мамо“.

Събота след изцелението му получих писмо със специална доставка от майка му. Тя каза: „Брат Шамбах, заведох детето в болницата в понеделник сутринта и лекарите не ми го дадоха обратно. Държаха го цяла седмица. Те са се обадили на всеки лекар от цялата страна, който е имал нещо общо със случая. Те обявиха моето дете за излекувано от двайсет и шест сериозни заболявания. Разбира се, взехме копията на свидетелствата от лекарите, удостоверяващи, че животът на момчето е истинско чудо“.

Писмото ѝ продължи: „Спомняш ли си онази неделя, когато ти казах, че всичко, което имам, са двадесет долара? Бог знае, че това беше самата истина. Но когато Божият човек каза да дадем нещо, което не можем да си позволим, аз скочих на пътеката. В момента, в който вече бях на пътеката, за първи път в живота си чух дявола да говори. Дяволът ми каза: "Не можеш да дадеш това; това не е твое. Петнадесет долара от това са за лекаря. Пет долара е бензина да се приберете. "Колкото по-бързо тичах, толкова по-бързо той говореше. Но в момента, в който пуснах пари в кофата, той спря да говори.

"Брат Шамбах, ти видя само онези двадесет и шест чудеса, но има едно, за което нищо не знаеш. След като си тръгнахте, хората там останаха. Искане да видят бебето и да видят какво е направил Бог. Хората се ръкуваха с мен. Когато една дама стисна ръцете ми, почувствах сгънато парче хартия между дланите си. Отворих ги и видях, че става дума за банкнота от двадесет долара. Докато се ръкувах с хората, които се подреждаха, всеки един от тях имаше сгъната хартия в ръка. Влязох в дамската тоалетна и преброих 235 долара!"

Горе изложеният материал е взет от: Шамбах, Р. У. Не можеш да победиш даването на Бог: Свидетелства за чудеса от обикновените хора, служещи на необикновен Бог. Tyler, TX: Power Publications, 1994.